

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Daniel Botgros
ADAM

© 2018, Daniel Botgros
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOTGROS, DANIEL
Adam / Daniel Botgros. – București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-87-1

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau
integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Laurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-87-1

DANIEL BOTGROS

ADAM

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

1

Asfințitul e perfect. Discul soarelui, învăpăiat, roșu-portocaliu, mușcă ușor din marginea întinderii nemărginite de ape, împrumutându-le arămiul cântat mii de ani de poeții lumii. Valurile de aramă unduiesc ușor în tihna apusului, pregătindu-se de noapte, atunci când vor căpăta culoarea petrolului, univers uleios, tresărind încet sub briza nocturnă. Totul e liniștit, o pace profundă și melancolică domnește asupra insuliței și păsările de noapte tac, dovedind parcă respect pentru momentul special al naturii. Pentru fizica cea cu valențe de artă, pe care numai natura o poate oferi. Desigur, atunci când cineva poate agrega în elemente estetice acest grandios moment. Când există acolo o conștiință care să facă asta.

Toate aceste considerații îi trec prin minte lui Yo, tolănit leneș într-un șezlong de trestie, în fața micului bungalow de pe plajă. Lângă el, pe o măsuță, un pahar de gin tonic, o farfurioară cu prăjiturile, o carte și o lumânare, a cărei flăcăruie tremurândă e protejată de un delicat cocon de sticlă. Vacanța perfectă, desprinsă din spoturile publicitare, paradisul regăsit, armonia deplină. Discul solar coboară tot mai mult sub orizont, învăpăind oceanul și, în curând, urmează să dispară sub linia curburii pământului, lăsând în urmă o spuză de jar. Aerul sărat, bogat în aerosoli, învăluie mica insulă, iar valurile ușoare abia

dacă mângâie țărnul. Ai putea sta aici și o mie de ani! Yo soarbe din băutura, gândindu-se că nu o să poată nici odată să facă așa ceva, nici chiar în calitate de Robinson Crusoe modern, pentru care, de fapt, paradisul tropical reprezentase un pericol de moarte constant. Unele otrăvuri sunt dulci, își spune Yo, iar calmul acesta suveran poate ascunde oricând premisele unei furtuni sau ale altor întâmplări îngrozitoare.

O mână delicată îi coboară ușor pe umăr. Ri. Nici n-o auzise venind. Apleacă încet capul și sărută degetele fine poposite pe umărul lui, apoi ridică ochii. Ri privește și ea ce mai rămăsese din asfințitul superb, cu ochii ei întunecați; părul negru, lung, unduie ușor în bătaia brizei, iar tenul său arămiu e accentuat acum de la ultimele raze de soare. Desculță, subțire, înaltă, într-o rochie ușoară de in, azurie, Ri întruchipează parcă esența naturii, este, în acest moment, copila elementală a firii. Parte a aceluia decor perfect și a momentelor de vis din această minunată vacanță. Parte, însă, dintr-o perspectivă mult mai profundă, a universului personal al lui Yo. Soția lui. Jumătatea perfectă. Ființa bună, prevenitoare și uimitor de frumoasă, ce-l însoțește, umăr la umăr, în viață. Dar ce o face pe Ri minunată este mai ales misterul ei, sensibilitatea specială de care dă dovadă în permanență, intuiția ei blândă, afecțiunea discretă și multe alte calități, reunite toate într-o ființă perfectă. Ri îl sărută ușor pe păr și se întoarce spre bungalow, pentru a pregăti cina. Atingerea ei încă stăruie și Yo se gândește o clipă la constanța sentimentelor femeii față de el. E, desigur, o senzație reconfortantă să știi să ci-

neva te iubește necondiționat, profund și, mai ales, constant. Departe de a se plictisi de această, să-i spunem, prezibilitate a lui Ri, Yo o iubește cu ardoare, deși uneori se teme că totul e prea perfect și că într-o bună zi, din acel mister abia ghicit, dar atât de drag și de special, al personalității soției sale, ar putea răzbate ceva necunoscut. Ceva... rău. Alungă acest gând ca pe-o insectă supărătoare și soarbe din paharul cu gin tonic, în care gheața aproape că se topise. Soarele asfințise și lumina cobora tot mai mult. Yo ține să aprindă de fiecare dată cele câteva torțe de pe plajă, din fața bungalow-ului vacanței lor, lumina pâlpâindă aducând locului un uimitor aer de romantism. Dar mai e timp pentru asta. Bărbatul își încrucișează brațele pe piept și se lasă mai relaxat în șezlong. Cămașa albă, subțire, cu mânecile suflecate, tenul arămiu și părul scurt, ușor grizonat, îi dau un aer profund masculin, emanând acea forță latentă, dar blândă, a bărbatului autentic.

Briza capătă puțină forță, alimentată de coborârea nopții și acum îi răcorește plăcut fața și pieptul. Doar câteva zile, însă, îi despart pe Yo și pe Ri de sfârșitul acestei minunate și perfecte vacanțe, iar gândul reîntoarcerii la civilizație nu-i face plăcere niciunui dintre ei.

Ri se întoarce pe plajă. Un pic prea repede.

— Iubitule, trebuie să plecăm. Acum! Împachetează vacanța!

Yo se ridică rapid, dar știe că asta cere un pic de timp. Degetul său desenează în aer un simbol și orizontul începe să se întunece treptat. Valurile de culoarea și textura

petrolului se retrag ușor, iar restrângerea orizontului poate să-ți dea chiar o senzație de claustrofobie. Cerul, acum aproape negru, cu stelele încă licărind, se închide și el în sine. Aștrii dispar treptat și digul de întuneric se apropie de nisipul plajei. Universul care se înghite pe sine cuprinde și bungalow-ul atât de drag celor doi și o menghină întunecată se apropie de Yo și Ri din toate părțile. Senzația aceasta este, de departe, cea mai neplăcută. Iluzia unui inevitabil sfârșit. Un declic ușor și saltul de conștiință stabilizează percepțiile. Echilibru, funcționare perfectă, stabilitate.

2

Oboseală. Grea, întunecată, acaparantă. Omniprezentă. Sfârșeală perversă, ticăloasă, ce-ți linge oasele, îți devorează carnea și-ți încetinește creierul. Extenuare soră cu depresia, din care parcă nu mai vrei să ieși. Preferi letargia bolnavă în care te scufunzi și n-ai chef să faci nimic. Nu ai curaj să iei nici cea mai mică inițiativă. Totul ți se pare cumplit de greu, infinit de complicat.

Ze e trântit pe canapeaua din sufrageria rotundă, învelit neglijent cu un pled. Întunericul deplin, liniștea totală, dureroasă de-a dreptul pentru urechi și spirit, îl trag în jos, spre niște genuni nebănuite. Oare așa să fi simțit oamenii chiliilor, meditatorii veacurilor, spiritualiștii eonilor? Oare așa poți să comunici? Să te conectezi? Cu cine? Cu spiritul? Cu Divinitatea? Aiurea! Leneveala asta scârboasă, ca un smârc, unde n-a mai plouat demult, copt de soare, nu face decât să te tâmpească, crede sincer Ze. Cel puțin, în acest moment, nicio Divinitate nu bate la ușa conștiinței sale. Sau nu o vede/aude/simte el. Întuneric, liniște, epuizare? Toate ingredientele. Oare ce mai trebuie? Lui Ze îi e greu chiar și să-și schimbe poziția. Simte efectiv amorțeala corpului, a membrelor, apăsarea kilogramelor pe materialul elastic al canapelei. Zace așa de ore bune. Nici măcar ce oră sau ce an este nu pare să-l preocupe prea tare. Ceea ce îl ține, totuși, oarecum alert – dacă

astfel se poate numi starea în care se află – e sarabanda senzațiilor. Dansul simțurilor, chiar dacă ele se află acum sub imperiul profundeii oboseli pe care o experimentează. Fascinația acestor senzații e, totuși, unică. Ar trebui să se afle într-o continuă stare de prostrație în fața unei asemenea revărsări de percepții dintre cele mai diferite și, totuși, nu o face. Are o doză de circumspecție față de prăbușirea totală într-un astfel de torent.

O fântână arteziană luminoasă și intens colorată i se deschide brusc în dosul ochilor închiși. Primul reflex e să-și strângă ochii, dar îi are deja închiși. Evident, Is. Cu operele ei luminoase, întotdeauna infinit de diverse, îl apelează de câte ori are ea chef. Avatarurile ei sunt cele mai complexe pe care Ze le-a văzut vreodată. Is este o artistă desăvârșită în domeniu. Într-o perioadă în care astfel de artă îți poate aduce faimă și venituri semnificative, Is le creează de dragul creației în sine. Nu a vândut niciodată un astfel de avatar, atât de complicat încât are parcă propria-i viață. Nici măcar nu a organizat vreodată o expoziție. Mai mult, aceste uluitoare născociri artistice au privilegiul să le vadă doar cei pe care îi apelează Is. Nici măcar ea nu le stochează undeva.

Ze, însă, nu se află în starea de a gusta arta lui Is. Într-o dispoziție normală, ar aprecia, așa cum o face de multe ori, spectacolul unui avatar unic al Is-ei, dar acum nesfârșitele spirale, amplele unduiri, în infinite spectre ale luminii, nu-l fac decât să obosească și mai tare, așa că poate ar trebui să răspundă. Nu o poate face, însă. Atât timp cât ține efectul senz-ului, comunicarea e cvasiblocată. Cel

puțin din partea lui. Creierul recepționează apelul, dar dacă ia decizia să răspundă, organismul trece într-o altă stare, cea naturală. Se reactivează toți parametrii logici, toate subrutinele, iar restul de senz se duce pe apa sâmbetei. Prin urmare, Ze nu prea are chef acum de o discuție cu Is. De altfel, sfârșeala profundă care îi chinuie organismul face ca simplul răspuns la un apel să fie aproape imposibil de realizat.

Furtuna colorată din spatele ochilor săi continuă să-și trăiască propria viață, amplificându-se pe măsură ce secunde trec și nu primește niciun răspuns. Tonurile devin, însă, tot mai întunecate, amenințătoare, ființa luminoasă încărcându-se cu sentimente, parcă: iritare, apoi, nemulțumire, furie și, în cele din urmă, un fel de regret. Avatarul acela era atât de expresiv încât îi simțea, efectiv, dezamăgirea, ca, de altfel, toate stările de spirit prin care trecea. S-a stins, într-un târziu, scurgându-se în râuri de cerneală gri, care s-au diluat și ele, în cele din urmă, și au dispărut. Spectacolul e unic, dar Ze e aproape indiferent. Zvâcnirile acelei ființe colorate l-au epuizat și mai tare. Nu într-atât încât să nu și-o imagineze pe Is trecând cam prin aceleași stări. Va sta, probabil, bosumflată, toată ziua. Is este una dintre consumatoarele cele mai împătimită de senz. Sunt tot mai rare momentele când o găsești în starea ei firească. Asta îl îngrijorează oarecum pe Ze, care nu prea vede cu ochi buni această piață. Sigur, este și el unul dintre consumatori, chiar asta face acum, nu se dă în lături de la a gusta din aceste delicii, dar ascensiunea acestui trend poate genera, în timp, modificări majore. Poate

săpa la însăși rădăcina logicii. Și probabil că asta și face. Individul, societatea? Cum vor fi, cum sunt afectate? „Cred că am luat-o razna, gândește Ze. Cine naiba are acum chef de aiurite considerații sociologice?”

Sfârșeala continuă să-și facă de cap în interiorul lui Ze, care găsește, totuși, o plăcere bolnavă în a se lăsa cuprins tot mai mult de ea. La granița depresiei profunde, zăcând în întuneric, dincolo de spațiu și timp, chinuit de stări de disconfort total, Ze pare o făptură minusculă, o biată scânteie rătăcită într-un univers guvernat de haos. Simte că se retrage tot mai mult în sine, cade exasperant de încet într-un hău fără fund, parcă se dizolvă în orizontul evenimentelor unei găuri negre. Acolo unde timpul încremenește la propriu.

Acum, strânge din ochi până la durere, șocat de o nouă explozie de lumină. O altă ființă colorată se naște în dosul pleoapelor lui, plină de vitalitate și de energie. Is! Creierul lui Ze cedează. Întrerupe, pentru o fracțiune de secundă, manifestările pline de vivacitate ale avatarului, cât efectuează o resetare fulgerătoare care elimină brusc efectele senz-ului. Întunericul din camera rotundă rămâne același, în momentul în care Ze deschide larg ochii, dar o comandă cognitivă aprinde lumina ambientală – în această seară ușor portocalie, odihnitoare. Avatarul lui Is pierde puțin din puterea luminii și a culorilor, dar rămâne la fel de insistent. O nouă comandă și Is apare pe un fotoliu, cu picioarele încrucișate sub ea, într-o adorabilă poziție adolescentină. Într-un tricou roz, cu pantaloni scurți de pijama, din mătase, cu părul blond și des ridicat într-un coc

neglijent, Is pare întruchiparea unei seri domestice, liniștite, senzuale. Ze clipește din ochi, un pic derutat. Trecurile bruște de la o stare la alta afectează un pic rutinele sale și probabil că aceste efecte ar trebui mai bine cercetate. Asta, desigur, dacă senz-ul ar fi legal. Is îi zâmbeste fermecător, așa cum numai ea știe să o facă, dar Ze nu înțelege insistența apelurilor ei. Nimic nu pare a fi urgent, nimic nu pare a fi alarmant în vreun fel. Dacă ar mai fi sub influența senz-ului, cu siguranță ar urî-o un pic. Acum, însă, energia și detașarea sa naturală îl fac să fie calm, echilibrat. Totul funcționează în parametri normali, însă remanențele senz-ului rămân undeva, stocate. Creierul nu le poate elimina definitiv și ele se adună, treptat. O binecuvântare sau un balast periculos, depinde din ce parte privești lucrurile. În timp, apare o memorie falsă a senzațiilor, a experimentărilor, a locurilor, poate chiar o personalitate nouă. Senzațiile se agregă în blocuri logice, care duc, poate, în final, la apariția unei noi ființe. Cu reacții imprevizibile. Cu acțiuni care scapă de linia general acceptată. De altfel, oricât de bine ar cunoaște-o pe Is, lui Ze i se pare uneori o ființă nouă. Sau poate nu nouă dar, fără îndoială, schimbată. Prietena și colega sa e una dintre creaturile cele mai dominate de delicioase capricii, care o prind foarte bine și o fac irezistibilă. Aerul din jurul lui Is e ușor luminos, dându-i o aură de sfântă bălaie. Cu toate că acasă stă în fotoliul ei favorit, aici, în camera obscură a lui Ze, pare că plutește, o ingenuă variantă feminină a unui Buddha surâzător. În jurul ei se zbat culori, lumi colorate se nașc și mor, curg continuu și discontinuu, uni-

versuri colapsează în ele însele, apoi erup în explozii cromatice vii. E starea de spirit a Isei din acest moment. Bucuria unui joc ludic. Ze recunoaște de la o poștă efectele senz-ului. Is e un consumator elevat și stabil, folosește tot ce e mai de calitate pe piața neagră. Joacă un joc periculos, dar relațiile ei în domeniu o pun la adăpost, deocamdată, de orice amenințare. Spre deosebire de Is, Ze e abia la început. Folosește senz de relativ puțină vreme și e foarte îngrijorat de posibilele efecte adverse, dar și de asprimea legii. Cu efectele senz-ului eliminate din organism, Ze nu mai percepe la fel starea Isei. Instabilitatea ei emoțională îl îngrijorează, parametrii logici presează asupra concepțelor sale vizavi de tânăra sa prietenă.

— Ze, ajunge cu analiza!

Vocea subțirică, delicată, a Isei se insinuează în camera lui Ze, printre culorile ce-și dansează viața proprie în jurul fetei.

— Știu ce făceai, așa că nu te pregăti să-mi ții o lecție. Mai bine ascultă. Am dat de ceva interesant.

Is este unul dintre jurnaliștii tineri cu cei mai mulți abonați. Materialele sale străbat creierele câtorva milioane de cetățeni abonate la fluxul ei de știri. Creațiile ei jurnalistice recompun, cu un incontestabil talent și rapiditate, momentul producerii evenimentelor, iar comentariile sale sunt extrem de apreciate. Abonatul lui Is revede, sintetic, un fragment din istoria acelei clipe, cu explicații complexe și detalii relevante. Is muncește foarte mult, dar ea crede sincer că merită. „Și numai un singur abonat dacă aș avea și tot merită să faci ceva bun pentru el și, în fond,